ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 33538/17

Миодраг ДРАШКИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Одбора 8. септембра 2026. године у саставу:

Peeter Roosma*, председник*,

Úna Ní Raifeartaigh,

Mateja Đurović*, судије*,

и Olga Chernishova, *заменица секретара Одељења,*

Имајући у виду:

представку (број 33538/17) против Републике Србије коју је 22. априла 2017. године, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”), Суду поднео држављанин Србије, господин Миодраг Драшкић (у даљем тексту: „подносилац”), рођен 1972. године и који живи у Вршцу, а кога је заступао господин Д. Тодоровић, адвокат из Панчева;

одлуку да се о представци обавести Влада Републике Србије (у даљем тексту: „Влада”), коју је заступала њена заступница, госпођа З. Јадријевић Младар;

Запажања страна у спору;

Након већања, одлучује како следи:

ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

1. Представка се односи на неуједначену судску праксу у вези са одбијањем захтева полицијских службеника за исплату накнада за неисплаћене додатке на плату по основу рада током државних празника, ноћног рада и прековременог рада („рад ван редовног радног времена”). Суд се већ бавио сличним питањем у предмету *Шабановић и др. против Србије* (број 39819/16 и четири друге представке, од 7. октобра 2025. године).

2. Од јуна 2013. године па надаље, домаћи судови су истовремено усвајали и одбијали захтеве које су поднеле многе колеге подносиоца (*ibid*., ст. 96. и 97.). Судови су различито тумачили члан 147. ст. 1. и 3. Закона о полицији, бирајући различите упоредиве приликом процене да ли су коефицијенти зараде тужилаца увећани по основу рада ван редовног радног времена, што је довело до доношења противречних одлука у чињенично истоветним предметима (*ibid*., став 101.). Увиђајући потребу за уједначавањем судске праксе нижих судова, Врховни суд је 10. новембра 2015. године усвојио правни став који служи као смерница. У правном ставу је наведено да „упоредиви запослени” мора бити овлашћени службеник, а не намештеник, који има исти степен образовања као подносилац захтева, али који није радио ван редовног радног времена (*ibid*., ст. 52–54.). Након тога, применом наведеног метода, нижестепени судови су усвојили захтеве сличне онима које је поднео подносилац. У случајевима када су наставили да одлучују супротно правном схватању, Врховни суд је или

поништавао оспорене одлуке и налагао поновно суђење, или преиначавао одлуке апелационог суда након посебне ревизије (*ibid*., став 104.).

3. Попут подносилаца представке у предмету *Шабановић и др.*, подносилац у предметном случају је био полицијски службеник са статусом овлашћеног полицијског службеника у смислу Закона о полицији из 2005. године (*ibid*., став 35.), који је пред Основним судом у Панчеву поднео захтев за накнаду штете против државе. Његов захтев је одбијен јер је суд упоредио његове коефицијенте зараде са коефицијентима цивилних службеника (намештеника) који нису радили ван редовног радног времена. Апелациони суд у Београду је 22. јуна 2015. године потврдио ту пресуду. Тужбе које су поднели подносиоци представки у предмету *Шабановић и др.* су такође одбијене из истих разлога (*ibid.*, ст. 7, 9, 10, 12. и 15.).

4. Подносилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу, тврдивши да су нижи судови погрешно применили релевантне одредбе Закона о полицији. Он се такође притуживао на неуједначеност домаће судске праксе.

5. Позивајући се на своју претходну одлуку Уж-3827/2012 од 12. децембра 2012. године, и констатујући да су се подносиоци жалбе у том предмету позивали на поређење са случајевима у којима су захтеви за накнаду штете усвојени по другим основама, Уставни суд је 8. децембра 2016. године одбио уставну жалбу подносиоца као неосновану (видети предмет *Шабановић и др.*, цитиран горе, ст. 62–64, у којима је ово образложење детаљније изложено).

6. Позивајући се на чл. 6. и 13. Конвенције и члан 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, подносилац се притуживао да су домаћи судови произвољно тумачили и примењивали материјално право приликом одбијања његовог захтева, као и да је њихова судска пракса била неуједначена. Даље се жалио да је образложење одлуке Уставног суда од 8. децембра 2016. године било неадекватно.

ОЦЕНА СУДА

А. Наводна повреда члана 6. став 1. Конвенције

1. Неуједначена судска пракса

7. Обавештење о овој притужби је достављено Влади у складу са чл. 6. и 13. Конвенције. Међутим, имајући у виду суштину притужбе подносиоца и релевантан контекст, Суд, као господар карактеризације која се у праву даје чињеницама предмета о коме одлучује (видети *Радомиља и др. против Хрватске* [ВВ], бр. 37685/10 и 22768/12, ст. 114. и 126, од 20. марта 2018. године), сматра прикладним да испита ову притужбу само са становишта члана 6. (видети *Шабановић и др.*, цитиран горе, став 67.).

8. Влада је изнела идентичан приговор у погледу неисцрпљивања домаћих правних лекова као у предмету *Шабановић и др.*, тврдећи да подносилац није изјавио ревизију против другостепене одлуке којом је његов захтев одбијен (*ibid.*, став 68.). Суд не сматра неопходним да испита овај приговор, с обзиром на то да је представка у сваком случају недопуштена из следећих разлога.

9. Релевантна начела у вези са наводним повредама члана 6. став 1. Конвенције у погледу неуједначене праксе домаћих судова су наведена у предметима *Nejdet Şahin и Perihan Şahin против Турске* ([ВВ], број 13279/05, ст. 49–58, од 20. октобра 2011. године), *Грко-католичка парохија Lupeni и др. против Румуније* ([ВВ], број 76943/11, став 116, од 29. новембра 2016. године) и *Шабановић и др.* (цитиран горе, ст. 87–88.).

10. Тужбени захтев подносиоца у предметном случају је одбијен 22. јуна 2015. године, на основу поређења коефицијената његове зараде са коефицијентима других намештеника. Суд је већ приметио да су током истог периода домаћи судови усвајали тужбене захтеве колега подносилаца представки, поредећи њихове коефицијенте зараде са коефицијентима других овлашћених полицијских службеника, што је довело до „дубоких и дуготрајних разлика" у судској пракси домаћих апелационих судова (видети предмет *Шабановић и др.*, цитиран горе, ст. 90–91. и ст. 99–101.). Ове недоследности су на крају усклађене правним ставом Врховног суда од 10. новембра 2015. године (*ibid.*, став 107.). Стога су домаћи органи ускладили судску праксу у разумно кратком року (*ibid.*, став 112.).

11. Подносилац у предметном случају се налазио у ситуацији идентичној оној која је разматрана у предмету *Шабановић и др*. Имајући у виду закључак Суда у том предмету да се налази домаћих судова и њихово тумачење релевантног права не могу сматрати произвољним нити очигледно неразумним (*ibid.*, ст. 114–115.), чињеница да је одлука о захтеву подносиоца донета пре него што је Врховни суд издао смернице за поступање у свим сличним предметима, те стога исти није разматран у складу са тим смерницама, сâма по себи није довољна да представља повреду начела правне сигурности (*ibid.*, став 113.).

2. Образложење одлуке Уставног суда

12. Када је реч о притужби подносиоца која се односи на образложење одлуке Уставног суда од 8. децембра 2016. године, Суд, на основу материјала из списа предмета, а нарочито имајући у виду доказе о неуједначеној судској пракси које је подносилац изнео у својој уставној жалби, утврђује да је та притужба непоткрепљена и да је Уставни суд пружио релевантне и довољне разлоге за своју одлуку.

13. Сходно томе, ове притужбе су очигледно неосноване, те се морају одбацити у складу са чланом 35. ст. 3. (а) и 4. Конвенције.

В. Наводна повреда члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију

14. Суд је већ разматрао притужбе засноване на члану 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, идентичне онима које је изнео подносилац, и прогласио их *ratione materiae* неспојивим са том одредбом Конвенције *(ibid.*, ст. 120–122.). Суд не види било какав основ за доношење другачијег закључка у предметном случају.

15. Из свега наведеног следи да је предметна притужба недопуштена према члану 35. став 3. (а) Конвенције као *ratione materiae* неспојива са одредбама Конвенције и Протоколима уз њу, те се мора одбацити у складу са чланом 35. став 4. Конвенције.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

Проглашава представку недопуштеном.

Састављено на енглеском језику и прослеђено у писаном облику 1. октобра 2026. године.

Olga Chernishova	Peeter Roosma
Заменица Секретара	Председник